

Ο οικετός του προκατακλυθμαίου τούτου ελεφαντος, επιμελώς συναρμολογηθείς, μετήνευθη και κατετέθη εν τῷ Μουσείῳ τῆς Πετρουπόλεως, ὅπου και εὐρίσκεται μέχρι τῆς σήμερον.

Ἐτεροι ἀνακαλύψεις ὁμοίων παλαιοντολογικῶν εὐρημάτων, ὧν τινα εἰς καλλίστην κατάστασιν, ἐγένοντο τῷ 1839, τῷ 1843, τῷ 1856, τῷ 1859 και τῷ 1877. Ἡ τελευταία τούτων ἤγαγεν εἰς φῶς τὸ σῶμα ῥινόκερω, οὐτινος ἡ κεφαλὴ, ἐπίσης κεκαλιμένη ὑπὸ τρικῶν ὡς καὶ ἡ τοῦ μαμμιοῦθου, ὁρίζει τοῦτον ὡς ἀνήκοντα εἰς βόρειον εἶδος, ὅπερ ἐξέλιπε σήμερον.

Ἐάν ἤδη θελήσωμεν νὰ ἐρωτήσωμεν τοὺς γεωλόγους καὶ παλαιοντολόγους τί φησὶν οὗτοι περὶ τῆς παρουσίας τῶν πρωτογενῶν τούτων ἐλεφάντων ἐν αὐτῷ ἀκριβῶς τῷ πλῶς τοῦ ψύχους (ἐκβολαὶ τοῦ Λένα), ἐνθα ἡ θερμοκρασία κατέρχεται νῦν μέχρι τῶν — 62^ο, και ὅπου, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Nordenskiöld, τὸν χειμῶνα τὰ δένδρα ῥήγνυνται πολλακίς μετὰ πατάγου κερατινοῦ, τὸ δὲ ἔδαφος σχίζεται ἐνεκα τοῦ ψύχους, πῶς δὲ δὲν ὑψίστανται εἰσέτι τὰ μεγάλα ταῦτα χορτοφάγα, ἀλλ' ὀλοσχερῶς ἐξηφανίσθησαν, καταλιπόντα ὡς ἀνδμνησιν τῆς ἐν τῷ παρελθόντι ὑπάρξεως αὐτῶν τοὺς ἀπειροπληθεῖς σωρούς τῶν παρὰ τὰς ἀκτῆς ἡ καὶ ἐν τῇ ἄμφο τοῦ Βορείου Παγωμένου Ὠκεανοῦ ὀσθῶν αὐτῶν, θὰ λάβωμεν ὡς ἀπάντησιν ὅτι, τὸ μὲν κλίμα τῆς Σιθηρίας δὲν μετεβλήθη ἐπὶ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν κατεχώσθησαν τὰ ζῷα ταῦτα, ὡς τοῦτο φαίνεται ἀποδεικνυόμενον ἐκ τῆς μελέτης τῶν ἐντὸς τῶν κενῶν τῶν ὀδόντων και τοῦ καλύπτοντος αὐτοὺς χῶματος ἀνακαλυφθέντων συντριμμάτων τῶν φυτῶν, ἅτινα εἶνε παρόμοια πρὸς τὰ σύγκρονα, — ἀλλ' ἡ πραγματικὴ αἰτία τῆς ἐξαφανίσεως τῶν πολυαριθμῶν ἀγελῶν τῶν μαμμιοῦθων και τῶν ῥινόκερων, αἰτινες ἐγένοντο ἄλλοτε τὰς ψυχρὰς μὲν ἀλλὰ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Nordenskiöld, μὴ ἀκέρπους χῶρας τῆς παρὰ τὸν Παγωμένον Ὠκεανὸν Σιθηρίας, παραμένει εἰσέτι ἄγνωστος.

ΧΡΟΝΙΚΑ. — Κατὰ τὰ Χρονικὰ τῶν μεταλλείων (Amales des Mines) τὰ ἐν ἀπάσῃ τῇ οἰκουμένῃ ἐξωργηθέντα ποσὰ τοῦ χρυσοῦ και τοῦ ἀργύρου κατὰ τὸ ἔτος 1891, ἀ ερῶμενα εἰς τὰ ὀλικὰ ποσὰ τῶν 206 000 χγ. χρυσοῦ, παριστῶντων ἀξίαν 658 ἑκατομμυρίων φράγκων, και τῶν 147 7591 χγ. ἀργύρου, ὧν ἡ ἀξία ἐκτιμᾶται εἰς 934 ἑκατομμ. φρ., κατατέμενοι αἰ ὡς ἑξῆς:

Ἡνωμένοι Πολιτεῖαι, χρυσοῦν ἀξίας 172 ἑκατομμ. Ἀυστραλία, 127. Ῥωσία, 117. Δημοκρατία τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, 69. Ἀγγλικαὶ κτήσεις Ἀφρικῆς και Ἀσίας, 48. Σικηρῆ, 27. Νέα Ζηλανδία, 19. γαλλικὴ Γουιάνη, Γερμανία, Οἰγγαρία, Χιλή, Μεξικόν, Εἰσεζουέλκ, ἰγγλικὴ Γουιάνη, Καναδῆς, ἀλλ' 5 — 7 ἑκατομμ. φράγκων.

Ἡνωμένοι Πολιτεῖαι, ἄργυρον ἀξίας 370 ἑκατομμ. φρ. Μεξικόν, 271. Βολιβία, 80. Γερμανία, 69. Χιλή, 16. Ἰσπανία και Γαλλία, ἀνά 11. Κεντρικὴ Ἀμερικὴ και ἰγγλικὴ Γουιάνη, ἀνά 10. Σικηρῆ, 9 ἑκατομμ. φράγκων.

Ἡ δὲ ἐν Γαλλίᾳ παραγωγή τοῦ χρυσοῦ εἶνε ὅλως ἰσθμαντος, μὴ ὑπερβαίνουσα τὰ 200 χγ., ἤτοι τιν ἀξίαν 640 000 φρ. περίπου.

Σηκνωθέν δὲ ἐν τέλει ἄν οἱ ἀνωτέρω ἀριθμοί, οἱ ἐκφραζόντες τὴν ἀξίαν τῶν ἐξωργηθέντων ποσῶν τοῦ χρυσοῦ και τοῦ ἀργύρου, εἰρήθησαν διὰ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς τιμῆς τοῦ 1 χγ. τοῦ χρυσοῦ ἀντὶ 3188 φρ., τῆς δὲ τοῦ 1 χγ. τοῦ ἀργύρου ἀντὶ 209 φρ. κατὰ μέσον ὄρον τοῦ 1891.

Ὁ κ. Lehmann, ἐπὶ μακρῶν διαμεινίας ἐν ταῖς ὄλλανδικαῖς Ἰνδίας, παρετήρησαν ὅτι ἡ θερμοκρασία τῶν ἰθαγενῶν εἶνε κατὰ μέσον ὄρον ταπεινότερα κατὰ 1/2 βαθμὸν τῆς τῶν Εὐρωπαίων, ὅτι δὲ ἀπὸ τὴν πρῶταν μὲν ἀνίρχεται εἰς τὸ ὑψίστον αἰτῆς, εἴτα δὲ ταπεινῶνται βαθυθῶν, ἀνυψοῦται δὲ καὶ πάλιν μετὰ μεσημβρίαν.

Ἐπίσης παρετήρησεν ὅτι ἡ μὲν διάπνοη τελεῖται παρὰ τοῖς Μαλαίοις μετὰ τῆς αὐτῆς ἐντάσεως μεθ' ἧς και παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις, παροιστάζουσα τοὺς αἰτοὺς και παρ' ἐκείνοις χαρακτῆρας, ἀλλ' ὅτι ἡ ὀξυδιεσκία τῶν πρώτων εἶνε πολλῶ μείζων τῆς τῶν δευτέρων, ὅτι δὲ οἱ ἐπὶ μακρῶν χηρόνων ἐν τῇ μεταξύ τῶν τροπικῶν ζῶντες Εὐρωπαῖοι πάσχουσιν ἐξ ἐξαθελίσεως τῶν μυῶν, ὑψίστανται δὲ ἐλάττωσιν τοῦ βάρους, μείζονα τῆσιν τοῦ δερμάτος πρὸς διαπνοήν, ἔτι δὲ και μείωσιν τῆς διουρήσεως.

Ἰπὸ τοῦ κ. Lange ἐγένετο ἀνακοίνωσις εἰς τὴν Ἀκαδηρίαν τῶν ἐπιστημῶν τῆς Βιέννης ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἰπὸ τοῦ ἐν Λειψίᾳ μηχανικοῦ, κ. Schumann γενομένην ἀνακαλύψιν. Κατὰ ταύτην ὁ κ. Schumann εἴρε μεθόδον παρασκευῆς φωτογραφικῶν πλῆκῶν ἐκτάκτως εὐαισθητῶν. Διὰ τῆς χρήσεως δὲ τῶν πλῆκῶν τούτων ὁ ἐν λόγῳ μηχανικὸς ἰδουήθη νὰ ἰσχυροίση ἀπ' ἄλλῶν και ν' ἀπυτυπώτῃ ἐπὶ τῆς πλῆκῆς 600 ὀλικς γραμμῆς ἐν τῷ φάσματι τῆς φλογῆς τοῦ ὕδρονίου.

Ἐξ ὑπονήματος πρὸς τὴν Ἀκαδηρίαν τῶν ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων διαβιβασθέντος ὑπὸ τοῦ κ. Alexis de Tillo, ἔπειτα ὅτι αἱ ἐργάτως παρατηρήσεις ἐν τῇ ἀνατολικῇ Σιθηρίᾳ βαρομετρικαὶ πείσεις εἶνε ἀνώτεροι παρῶν τῶν μείχρ τοῖδε σημειωθειῶν. Ἐπὶ τίσσaras ἡμέρας, ἤτοι ἀπὸ τῆς 12 μέρου τῆς 26 ἰανουαροῦ 1893 (ἴν. ἡμ.), τὸ βαρόμετρον εἰρήσκειτο εἰς ὕψος ἀνώτερον τῶν 800 γστμ., ἔφασσε δὲ τὴν 14ην ἰανουαρίου και εἰς ὕψος 807 1/2 γστμ., κατὰ προεγγίσιν + 1 γστμ. ἐνεκα τῆς ἀβεβαιότητος τοῦ ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ὕψους τῆς Irkoul'sk. εἰ ἡ ἐγένετο ἡ παρατήρησις, και ὅπερ ὑπελογίσθη ὑπὸ τοῦ κ. de Tillo ἴσον πρὸς 491 μ., κατὰ τὴν ἀναγωγήν τῶ ὕψους τοῦ βαρομέτρου εἰς τὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης και εἰς τὴν τακτικὴν θερμοκρασίαν.

ΗΛ. Γ. ΒΑΣΣΑΜΑΚΗΣ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΜΟΝΟΙΑΣ. — Ἰταλικὸς θίασος μελοδραματικῶν. — ΘΕΑΤΡΟΝ ΜΝΗΜΑΤΑΚΙΣΤΩΝ. — Ἰταλικὸς θίασος. — ΘΕΑΤΡΟΝ ΒΕΡΓΙΗ. — Ἰταλικὸς θίασος. — ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

Ἰπσοχέθωμεν νὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τοῦ θιάσου τοῦ θεάτρου τῆς Ὀμονοίας, τοῦ ἐκτελοῦντος διάφορα μελοδραμάτια, γαλλικὰ τε και ἰταλικὰ, τὴν ὑπόθεσιν δ' ἡμῶν ταύτην ἐκπληροῦμεν σήμερον. Ἐπι-

τραπήω δ' ἡμῖν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς νὰ εἰπωμεν, ὅτι προκειμένου περὶ ξένου θιάσου πρέπει νὰ κρατῆ κρίσις οὐχὶ μὲν αὐστηρά καθόλου ἀλλ' οὐδ' ἄγαν ἐπιεικῆς ἢ ἀποπνεύουσα ξενολατρειάν, ἐξ ἧς πολλοὶ πάσχοντες δυστυχῶς θαυμάζουσι τε καὶ χειροκροτοῦσι τὸ οὐδὲν τὸ ἄξιον θαυμασμοῦ ἐνέχον καὶ τὸ ἄξιον μᾶλλον ποδοκροτημάτων καὶ συρίγματος. Ὁ ἰταλικὸς θιάσος μελοδραματιῶν, ὅστις διευθυνόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρθούρου Stravolo διδασκί παραστάσεις ἐν τῷ τῶς ᾠδικῷ καθενεῖο τῆς Ὀμοιοῖας, ἐξ ὧν εἶδομεν καὶ ἀκούσαμεν παραστάντες εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τινῶν τῶν ὑπ' αὐτοῦ δοθέντων μελοδραματιῶν, κέκταται στοιχεῖα καλὰ, ἀλλ' οὐδόλως ἐστὶν ἐν πᾶσιν ἀνεπίληπτος. Τινὲς τῶν ὑποκριτῶν εἰσι καλοὶ, ἀλλὰ καὶ τινες αὐτῶν ἔχουσιν ἑλλείψεις, αἵτινες βεβαίως δὲν δύνανται νὰ εὐχαριστήσῃσι πάντα. Ἡ diction ἰδία τινῶν ἐξ αὐτῶν ἐστὶ τραχεῖα πῶς, οὐχὶ δὲ πάντοτε οἷαν ἀπαιτεῖ αὐτὴν ἡ τέχνη, καὶ, ὡς ἐν τινι τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἐπιθυλλίδων λίαν ὀρθῶς παρήτηρος ὁ πρῶτα τινος τῶν κριτικῶν τοῦ θεάτρου Sarcy, ἡ diction (ὁ λόγος) εἶνε τὸ α καὶ τὸ ω τῆς τέχνης. Ὅ,τι διακρίνει μάλιστα τὸν θιάσον τοῦτον εἶνε ἡ ζωὴ ἐν τῇ ἐκτέλεσει, ἡ δὲ ἀρετὴ αὐτοῦ αὕτη ἐστὶν ἀξία ἐκτιμῆσεως, διότι ἐν τοῖς μελοδραματιοῖς, τοῖς ἐλαφροῖς τοῦτοις ἔργοις, πρὸ παντὸς ἀπαιτεῖται ζωὴ καὶ πάλιν ζωὴ. Ἐν τούτῳ δὲ διαπρέπουσι μάλιστα ἐκ μὲν τῶν ὑποκριτῶν ἡ κυρία C. Balletti, πεκτημένη προσόντα ὑποκριτικῆς τε καὶ αἰδοῦ καὶ ὁ κ. A. Stravolo. κομικὸς ἐπίσης οὐχὶ ἄνευ προσόντων. Τὸ ἀκροατήριον πολλὰκις ἐχειροκρότησεν αὐτοὺς καὶ ὁμολογητῶν οὐχὶ ἀδίκως. Ἰδίαν δὲ μυσίαν περὶ τῶν ὑποκριτῶν τούτων ποιοῦμενοι, ὀφείλομεν νὰ εἰπωμεν ὅτι τοῦτο δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῆ ἀδικία πρὸς τοὺς ἄλλους, τοὺς τε ὑποκριτὰς καὶ τὰς ὑποκριτρίδας, ὧν τινες κέκτανται ἐπίσης προσόντα ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τοῦ ἄσματος καὶ τῆς ὑποκριτικῆς.

Ἄλλ' ἡ mise en scène: Ὡ! περὶ αὐτῆς ρητέον ὅτι οὐδαμῶς ἐστὶ τοιαῦτα οἷαν ἐπιθυμῆ τις εἰς τὸ θεάτρον μεταβαίνων. Περὶ αὐτῆς ἐν τοῖς μελοδραματιοῖς, τοῖς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον pièces à spectacle μεγίστη δέον νὰ καταβάλληται φροντίς. Αἱ ἐνδυμασίαι (costumes) καὶ αἱ σκηνογραφίαι (décors) μάλιστα καὶ ἰδίαι αἱ τελευταῖαι, οὐδαμῶς ἱκανοποιοῦσι τὴν φιλοκαλίαν. Αἱ σκηνογραφίαι οὐ μόνον χονδροειδεῖς, ἀλλὰ καὶ παλαιαὶ καὶ οὐχὶ προσαρμοζόμεναι τῇ σκηνῇ, ἀλλὰ μικραὶ. Πρὸς Θεοῦ! ἐν μέσῳ Σταυροδρομίου τοιαῦται σκηνογραφίαι εἰδὸν ἀναχρονισμοῦ, τοιαῦται σκηνογραφίαι καὶ ἐν τοῖς θεάτροις τῶν ἐξῆς ὧν ἐτι θὰ προῦκάλουν ἀποστρεφθῆν. Αἱ σκηνογραφίαι πρὸς τοῖς ἄλλοις ὀφείλουσι νὰ τέρπωσι τὸν ὀφθαλμὸν, οὐχὶ νὰ προκαλῶσι τὴν ἀποστρεφθῆν αὐτοῦ. Μείζων φροντίς περὶ τῆς mise en scène ἐπιβάλλεται τοῖς διευθυνταῖς τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ θιάσου. Καθόλου ὅμως ὁ θιάσος εἶναι καλός, ἀλλὰ pas de grâce!

Ὁ θιάσος οὗτος ἐξαγγέλλει ὅτι μετὰ τὸ πρὸ μικροῦ ἐν Μιλάνῳ ἐκτελεσθῆν νέον ἔργον τοῦ Verdi, τὸν Falstaff, περὶ οὗ ἐκτενῆ λόγον ἐποιήσαμεθα ἐν τῇ προτέρῳ ἡμῶν Ἐπιθεωρήσει, πᾶσα εἰς αὐτὸ ἀφιερῶμεθα.

Ταῦτα ἐγράφησαν ὅπως μετ' ἄλλων δημοσιευθῶσιν

ἐν τῷ προτέρῳ τεύχει, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπῆλθεν ἕτερα ἔλθῃ ἀνεβλήθη ἡ δημοσιεύσις αὐτῶν. Ἡ ἀναβολὴ δ' αὕτη ἀναγκάζει ἡμᾶς νὰ παραλείψωμεν ἐν γὰρ τῷ παρόντι μὲν τὸν περὶ Flipote τοῦ Lemaitre λόγον καὶ ἄλλα τινα, νὰ ἐπισπεύσωμεν δὲ τᾶλλα.

Καὶ ἐν πρώτοις βραχεῖα τινα ἐροῦμεν περὶ τοῦ ἐν τῷ χειμερινῷ θεάτρῳ τοῦ κίπου Μνηματακίων ἑναεζῶν τῶν παραστάσεων αὐτοῦ ποιησαμένου γαλλικοῦ μελοδραματικοῦ θιάσου ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Sandré, ἰδία δὲ περὶ τῶν νέων αἰδοῦν, οὗς προσέλαβε, τοῦ κ. Marmon'el καὶ τῆς δεσποινίδος Obery. Ἀμφότερους ἀκούσαμεν ἐν δυοῖς μελοδράμασι, τῇ Loucie de Lammermoor τοῦ Donizetti καὶ τῷ Faust τοῦ Gounod, ἡ προσγενομένη δ' ἡμῖν ἐντύπωσις ἐξ αὐτῶν ἐστὶν ἡ ἐξῆς: ὁ κ. Marmon'el ἀληθῶς ἐστὶν τῶν σπανίως ἐλθόντων εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν αἰδοῦν, ὡς κεκτημένος φωνὴν καθαρὰν, γλυκεῖαν καὶ διάστως ἐξερχομένην· τούτου ἕνεκα ἐστὶν ἀριστὸς ὑψίφωνος, οὐχὶ ὅμως καὶ κεκτημένος τὴν συνήθειαν τῆς σκηνῆς καὶ ἐν τῇ μιμικῇ δὲ πῶς ὑστερῶν. Τῷ χρόνῳ ὅμως ταῦτα παρελεύσονται, ἄλλως νέου ὄντος τοῦ ἀνδρός. Ἐν γένει ὁ κ. Marmon'el καὶ κατὰ τὰ δύο ἔργα ἔσχε μεγίστην ἐπιτυχίαν καὶ τὸ δημόσιον ἐχειροκρότησεν αὐτὸν ἐκ καρδίας. Ἡ δὲ δεσποινὴ Obery ἀφῆρασεν ἅμα τῇ ἐμφανίσει αὐτῆς ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς Λουκίας τὴν συμπάθειαν τοῦ δημοδίου, ὅπερ ὑπεδέξατο αὐτὴν διὰ ραγδαίων χειροκροτημάτων. ἔχουσα τὴν ὄψιν συμπαθῆ, τὴν παράστασιν εὐγενῆ, ἐπὶ πᾶσι δὲ ἀσθενῆ μὲν πῶς ἀλλὰ μελιχίαν καὶ ἀρμονικῶς βαίνουσαν φωνὴν, δύναται νὰ λογιθῆ, ὡς καὶ εἶνε, διακεκριμένη καλλιτέχνης, μὴ στερομένη ἄλλως καὶ ὑποκριτικῆς τέχνης, καίπερ ἑνιαχοῦ ὑποδείκνυσιν ἐτι δειλίαν. Ἡ χρυσοπλόκαμος δὲ καλλιτέχνης ἐν ταῖς μονωδίας λίαν ἐπιτυγχάνει. Τὸ ἀκροατήριον αὐτῆς ἐστὶν ἐνθουσιασμένον.

Ἐν δὲ τῷ θεάτρῳ Γερδὴ ἐπανῆλθε θιάσος ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν κ. κ. Claudius καὶ Jeanroy, ἔχον δὲ τὸν καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος διδάξαντα ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ πυρπολιθέντος Νέου Γαλλικοῦ Θεάτρου διακεκριμένον ὑψίφωνον κ. Dereims. Περὶ αὐτοῦ τε ὡς καὶ περὶ τῶν ἄλλων αἰδοῦν τε καὶ ὑποκριτῶν θὰ ὀμιλήσωμεν τῇ ἐπιούσῃ κυριακῇ, καθότι οὐπω, ἕνεκα συμπτώσεων πρὸς τὸ ἔταρον θεάτρον, ἠδυνήθημεν ν' ἀκούσωμεν αὐτῶν.

Ἐν τοῖς θεάτροις τῶν Παρισίων κυριώτατα νέα ἔργα διδαχθέντα κατὰ τὰς τελευταίας ἑβδομάδας ἦσαν: Une page d'amour, δράμα ἐξαχθὲν ὑπὸ Samson ἐκ τῆς μυθιστορίας τοῦ Emile Zola καὶ διδαχθὲν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Ὁδεῖου (Odéon), κριθὲν δὲ ὡς μελαγχολικόν, καίπερ εἰκόνων τινῶν οὐδῶν χαριεσσῶν. Ἀπὸ δὲ τῆς σκηνῆς τῆς Γαλλικῆς-Κομωδίας ἐδιδάχθη μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας (grand succès) La paix du ménage, κωμωδία εἰς πράξεις δύο τοῦ Guy de Maupassant, ἥτις ἐκρίθη ὡς ἀντιγραφή ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Δουμᾶ Francillon καὶ Visite de nocces. Ὁ Sarcy ὡς καὶ ὁ Lemaitre, μάλιστα ὁ πρῶτος, ἐποθήσαντο τὴν ἀντιπαραβολὴν. Τὸ κυριώτατον πρόσωπον τοῦ ἔργου ὑπεδέξατο ἡ δεσποινὴ Bartet, ἥτις κατὰ τὴν κοινὴν πάντων τῶν κριτικῶν ὁμολογίαν, ἐν οἷς καὶ τὴν τοῦ Sarcy, ἤγατο ἕνα τῶν ὀρειότερων αὐτῆς θριάμβων. Προκειμένου δὲ περὶ τῆς

καλλιτέχνης ταύτης, σημειωτέον ὅτι τὸ *Figaro* ἐν τινι τῶν τελευταίων φιλολογικῶν αὐτοῦ παρατηρημάτων ἐδημοσίευσεν ἐρώτησιν περὶ τοῦ τίς τῶν ὑποκριτῶν ἐνδύεται κάλλιον. Ἡ ἀπόφασις, δημοσιευθεῖσα ἐν ἐπομένῳ φύλλῳ, ἦν ὑπὲρ τῆς Bartet, ἥτις ἐξακτινοῦσθαι, ὅτι ἐνδύεται οὐ μόνον μετὰ χάριτος ἀλλὰ καὶ ὡς προσήκει, μὴ φέρουσα ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν περιπτώτῳ ἀμφιδιδόν αἰθούσῃς καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ἀλλὰ καθ' ὃν χρόνον ἐν Ἀθήναις τὸ γνωστὸν συνέδαινε ζωμαντικὸν δράμα τῆς Μαίρης Βέρπερ καὶ τοῦ Μιχαὴλ Μιμήκου καὶ ἡ Μαίρη ἐρρίπτετο ἀπὸ τοῦ ἀετόματος τοῦ Παρθενῶνος, θῦμα τοῦ εὐγενοῦς αὐτῆς αἰσθήματος, ἐν τῇ Γαλλικῇ-Κωμῳδίᾳ ἐδιδάσκετο ἡμετέρον μονόπρακτον δράμα τοῦ ποιητοῦ τῆς Γριζελίδος Armand Silvestre ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Σαπφῶ (Sapho) ἀναμνησκόν ἡμᾶς τὴν νοστήσαντι πόθῳ ριψιδίαν πέτρας ἀπὸ τὴλεφανοῦς» λεσβίαν λυρικὴν ποιήτριαν καὶ τὰ παραδιδόμενα περὶ αὐτῆς, τοῦ συμπολίτου αὐτῆς ἐπίσης λυρικοῦ Ἀλκαίου καὶ τοῦ Φάωνος. Τοῦ δραματιοῦ τοῦ Silvestre ἡ ὑπόθεσις ἔχει ἐν δυοῖν λέξεσιν ὡς: Ὁ ποιητὴν Ὑλας ἐρᾷ τὴν Σαπφῶ, περὶ ἧς αἱ στροφαὶ αὗται:

Elle apparut sur le rivage,
D'extase semblant le couvrir,
A ses pieds nus le flot sauvage,
Comme vaincu, venait mourir.
Eperdu d'un vague delire,
Avec les cordes de la lyre
Mon cœur palpitait sous sa main;
Et, pour la voir sous ses longs voiles,
La nuit alluma ses étoiles.
— Sapho passait sur le chemin!

Συντυχῶν δὲ τῇ Σαπφῶ ἀνακινουῦται αὐτῇ, ὅπως ἀποσπάσῃ αὐτὴν τῆς ἀναμνήσεως τοῦ Φάωνος, ὅστις κατέλιπεν αὐτὴν, ὅτι οὗτος ἀπέθανεν, ἀλλ' ἡ Σαπφῶ, πολὺ ἀγαπῶσα, βυθίζεται εἰς λύπην, ὅτε ἀφικνεῖται ὁ Ἀλκαίος, πειράται δὲ νὰ παρηγορήσῃ αὐτὴν δι' ἄλλων τε λόγων καὶ τῶνδε:

Lambeau de robe pris au dos sanglant d'Hercule,
L'amour est un fouet qui dans nos mains circule,
Passant de l'un à l'autre et partout flagellant.
La vierge triomphante et le vieillard tremblant.
Pour qui conçoit ainsi l'amour et son salaire,
Contre qui nous torture il n'est pas de colère.

Καὶ τῶν ἐξῆς:

La Lyre est la porte fermée
Qui garde le jardin des cieux:
Par Elle, à notre âme charmée,
S'ouvre un séjour délicieux.
Comme un chasseur qui fend ses toiles,
Le poète prend des étoiles
Au réseau de ses cordes d'or;
Et, des planètes effarées
Volant les ailes déchirées,
Fuit dans l'azur plus haut encor.

Κατὰ τὴν διάλεξιν ὅμως ταύτην ὁ Ἀλκαίος, ὅστις ἐπίσης ἠγάπα τὴν Σαπφῶ, ἀνοήτως φερόμενος, κατέστησε γνωστὸν αὐτῇ ὅτι ὁ Φάων οὐδαμῶς ἀπέθανεν, ἀλλ' ἀπατᾷ αὐτὴν μετὰ τινος Κασσιόπης:

Hier encor, triomphant,
Je l'ai vu dans Lesbos avec Cassiopée.

Τότε ἡ Σαπφῶ εἶπται τὴν λύραν αὐτῆς, ἑαυτὴν δ'

εἶτα εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ δὲ Ἀλκαίος κύπτει ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ βράχου πρὸς τὴν ἄβυσσον καὶ λέγει:

Sur ses cheveux flottants s'est refermé l'abîme.
Morte? non; que le flot emporte sa victime!
Envole-toi, Sapho, vers ton rêve sublime.
Ici-bas dans tes chants, malgré toi, tu yiras.

Ἡ κριτικὴ καίπερ ἀνομολογοῦσα τὴν λαμπρότητα τῶν στίχων τοῦ ἔργου ἐκρίνεν ὅμως αὐτὸ ὡς οὐκ ἄξιον τοῦ ποιητοῦ τῆς Γριζελίδος.

Ἀπὸ τῆς λυρικῆς Σαπφῆος μεταβαίνομεν εἰς ἄλλο, ὅπερ ἀνιερὸν ἡμῖν τυγχάνον ἐν δυοῖν μόνασι λέξεσιν ἀφηγηθησόμεθα. Γνωστὸν τυγχάνει ὃν τὸ μυθιστόρημα τοῦ About Ὁ βασιλεὺς τῶν ὄρεων (le Roi des Montagnes). Κατὰ τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ὁ Fabrice Carré προϋτίθετο νὰ διασκευάσῃ δράμα. Καθὼ δὲ ἡ Ἠχώ τῶν Παρισίων ἐγραψεν, ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις μαθοῦσα τοῦτο ἐποιήσατο διαδήματα παρὰ τῇ γαλλικῇ κυβερνήσει κατὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ ἔργου, διὰ τε τοῦ ἐν Παρισίοις ἐπιτετραμμένου τὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ διὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις πρεσβευτοῦ τῆς Γαλλίας. Μὴ ἔχοντες τακτικῶς τὰ ἑλληνικά, φύλλα ἀγνοοῦμεν κατὰ πόσον τὸ πρᾶγμα ἔχεται ἀληθείας. Παρατηρητέον ὅμως ὅτι ἐν τῷ Χρόνῳ, τῇ Ἐφημερίδι τῶν συζητήσεων οὐδὲν ἀνεγνωμεν, ἐξ ὧν ἐνθυμούμεθα, περὶ τοῦ πράγματος. Ὁπωδιόποτε ἡ Ἠχώ ἐδημοσίευσεν καὶ διήλεξεν τοῦ Carré, καθ' ἣν οὗτος ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἀπεφήνατο, προσθεῖς ὅτι τὰς ἐνεργείας τῆς ἐλλ. κυβερνήσεως μαθὼν, προέβη ἀμέσως εἰς ἐναρξιν τῆς συντάξεως τοῦ ἔργου, οὕτως μόνον τὸν σκελετὸν εἶχε καταρτίσει, ἵνα ἴδῃ ensuite si les Athéniens sont sous devenus des Béotiens. Πρὸς ἀγωγὴν δὲ τοῦ ὑδριστοῦ αὐτῶν τῶν συμπατριωτῶν αὐτοῦ, οἵτινες τοσοῦτον συμπαθῶς ἔχουσι τῇ Ἑλλάδι, παρ' ἣ ἀπολαύουσι τῶν ἴσων, ἄλλος, Maxime Guy καλούμενος, ἐδημοσίευσεν ἐπιστολὴν ἐν τῇ αὐτῇ ἐφημερίδι, δι' ἧς ἀγγέλλει ὅτι τῇ συνεργασίᾳ Georges Pellerin καὶ Paul Toller παρασκευάζεται ἔργον à grand spectacle εἰς πράξεις πέντε καὶ δώδεκα εἰκόνας, ἐπιγραφόμενον Ἀθανάσιος (Athanasios), ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ γνωστοῦ ληστοῦ τοῦ σιδεροδρόμου.

Ἐν τοῖς ἔργοις τούτοις, τῇ κωμῳδίᾳ τοῦ μὲν καὶ τῇ παντομίμᾳ τοῦ δέ, ἐξησφαλισμένην ἔχουσι τὴν ἐπιτυχίαν ἐκ τῶν προτέρων τὰ κωμικὰ ἢ γελοῖα πρόσωπα, διότι ἐν συναισθήσει θὰ γράψωσιν αὐτὰ οἱ συνθέται αὐτῶν. Ἐπὶ τούτοις ἡμεῖς συγκαίρομεν αὐτοῖς.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Τὴν προδοχὴν τοῦ ἐν Εὐρώπῃ πολιτικοῦ κόσμου ἀπνερχόμενος κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην καὶ ἀπασχολεῖ ἔτι ἢ ἐν τῷ «Μανύτορι» τῆς ὁμοκίτης αυτοκρατορίας δημοσιευθεῖσα κοινοποιήσας, ἥτις ὑπὸ τύπον νομοθεσίας εἰσπράττει τοῖς βουλγάροις ὑπουργοῖς ὅπως παύσωνται πρὸς κέντρα λακτίσεων καὶ ἀπόσχωσι παρακεκινδυνευμένων ἐνεργειῶν. Ἐν πολλοῖς κύκλοις τοῦ εἰρημένου κόσμου ἐξακτινοῦσθαι τὸ